

Bilag 4.

Oversættelse.

**Udenrigsminister Per Hækkerups indlæg den 29. september 1966
i generaldebatten under De Forenede Nationers
21. Generalforsamling i New York.**

Som så meget andet i en verden i hastig udvikling er verdensopinionens indstilling til De forenede Nationer undergivet forandringens lov. Det ser i dag ud, som om to strømme løber sammen. De, som fra begyndelsen indtog en forbeholden og skeptisk indstilling til De forenede Nationers muligheder, er nu ved at indse verdensorganisationens store betydning — og de, som i De forenede Nationers oprettelse så en garanti for løsningen af alle problemer, og som i deres overvurdering af dens muligheder fæstede hele deres lid til denne organisation, indser nu, at De forenede Nationer — som alt andet menneskeværk — er ufuldkommen. Disse to strømme forenes i dag i en mere realistisk vurdering af De forenede Nationer, dens muligheder og dens begrænsninger. Dette er efter min opfattelse en meget positiv udvikling, som lover godt for De forenede Nationers fremtid, og lad mig i forbindelse med omtalen af De forenede Nationers fremtid sige, at det er min regerings inderlige håb, at vi ikke i fremtiden kommer til at undvære generalsekretær U Thants uvurderlige indsats i organisationen.

Der er mange spørgsmål på dagsordenen, som mit land tillægger betydning, og som vi vil fremsætte vore kommentarer til, når de bliver taget op i komiteerne. Mine bemærkninger her vil blive begrænset til enkelte centrale spørgsmål.

Når vi ser på verdenssituationen og ud sigterne for en fortsat fred, er der ét spørgsmål, som overskygger alle andre — konflikten i Vietnam.

Denne konflikt kan ikke løses ved våbenmagt. Den er et politisk problem, og kun gennem forhandlinger vil det være muligt at nå en løsning, som vil kunne sikre varig fred i Sydøstasien og respekt for det

vietnamesiske folks fundamentale rettigheder.

Selvbestemmelse for Sydvietnams befolkning kan kun sikres ved at bringe al fremmed intervention til ophør.

Dette indebærer en almindelig indstilling af kamphandlingerne og tilbagetrækning af alle fremmede styrker. Almindelige valg må følge efter og sidenhen en fri afgørelse af spørgsmålet om genforening. Disse valg må finde sted under kontrol og tilrettelægges af en administration, som alle parter kan have rimelig tillid til.

De videre politiske problemer gør det nødvendigt, at tilbagetrækningen sker i etaper, afbalanceret og kontrolleret på stedet af en eller anden international myndighed. Et kontrolapparat består allerede i henhold til Genève-aftalerne, men det er tænkeligt, at dette apparat på et eller andet tidspunkt må styrkes væsentligt og måske stilles under en mere omfattende international myndighed som f. eks. De forenede Nationer.

Hvis De forenede Nationer anmodes om at påtage sig denne rolle, er jeg overbevist om, at mange medlemslande vil være rede til at bidrage med personel, udrustning og penge. Danmark vil afgjort være blandt disse lande.

Min regering er enig med generalsekretæren i, at tre skridt er nødvendige for at etablere en forhandlingsfremmende situation, nemlig ophør af bombningen af Nordvietnam, indskrænkning af alle militære operationer i Sydvietnam, samt vilje til fra alle sider at optage forhandlinger med de kæmpende parter. Selv om min regering kunne have ønsket at få en uddybning på nogle punkter, ser vi i ambassadør Goldbergs betydningsfulde erklæring en væsentlig tilnærmelse til generalsekretærens tre-